

UZASADNIENIE

G. K. (1) został obwiniony o to, że

I. w bliżej nieokreślonym czasie, od maja 2013 roku w T., woj. (...), dokonał przywłaszczenia 14 zdjęć oraz kserokopii dokumentów sądowych przedstawiających wartość niemajątkową, czym działał na szkodę U. K. (1), **tj. o wykroczenie z art. 126 § 1 kw**;

II. w okresie od dnia 01 września 2013 roku do dnia 30 września 2013 roku z mieszkania przy ul. (...)w T., woj. (...), dokonał przywłaszczenia rzeczy niemajątkowych w postaci opinii z (...) oraz potwierdzenia o zameldowaniu, czym działał na szkodę M. K., **tj. o wykroczenie z art. 126 § 1 kw.**

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 09 kwietnia 2015 roku w sprawie II W 535/13 uznał obwinionego G. K. (2) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i na podstawie art. 126 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył mu karę łączną nagany;

- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. Z. kwotę 885,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżycielce posiłkowej U. K. (1) z urzędu;

- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. B. kwotę 885,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej obwinionemu z urzędu;

- zwolnił obwinionego od opłaty i wydatków poniesionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, którymi obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 1 i 2 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa materialnego – art. 33 § 1 i 2 kw – poprzez wymierzenie kary nagany zamiast grzywny;
2. obrazę przepisów postępowania - art. 624 § 1 kpk - poprzez zwolnienie obwinionego od opłaty i wydatków poniesionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i obciążenie nimi Skarb Państwa;

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie obwinionemu kary grzywny w wysokości 400 złotych oraz obciążenie obwinionego kosztami sądowymi w sprawie.

Powyższy wyrok został również zaskarżony przez obwinionego G. K. (1) oraz przez jego obrońcę.

Z treści apelacji obwinionego wynika, że została wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 2 i 3 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi obrazę prawa procesowego poprzez ustalenie okoliczności sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, polegający na uznaniu obwinionego winnym zarzucanego mu czynu.

W konkluzji obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i jego uniewinnienie ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Apelacja obrońcy obwinionego wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 2 k.p.k. i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów postępowania poprzez oparcie orzeczenia tylko na wątpliwych dowodach obciążających obwinionego w postaci zeznań osób mających zaburzenia psychiczne, bez należytego uzasadnienia takiego wyroku.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Wszystkie trzy apelacje nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił ani zawartych w tych środkach odwoławczych zarzutów ani też wywodów przytoczonych na ich poparcie.

Nie ulega wątpliwości, iż czyniąc ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy stanął przed alternatywą, której z grup dowodów dać wiarę: wyjaśnieniom obwinionego G. K. (1), czy też zeznaniom oskarżycielki posiłkowej U. K. (1) oraz jej syna D. K. i synowej M. K..

Weryfikując wersje oskarżycielki posiłkowej, jak i jej syna oraz synowej Sąd Rejonowy oparł się w opiniach biegłego psychologa J. T., wydanych na okoliczność psychologicznych kryteriów wiarygodności ich zeznań. Opinie te zawierają jasne i logiczne konkluzje. Biegły we wnioskach końcowych stwierdził, że zeznania ww. nie są materiałem na którym Sąd w pełni mógłby się oprzeć bez skonfrontowania ich z innymi źródłami informacji. Świadek M. K. pod względem intelektualnym funkcjonuje na poziomie upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym. Posiada ona istotnie ograniczoną sprawność umysłową w związku z czym, z psychologicznego punktu widzenia, jest ona źródłem informacji o istotnie obniżonej wiarygodności. Co do U. K. (1) biegły wskazał, że ta ma skłonności do nadinterpretacji informacji, wspomnień oraz spostrzeżeń. Ma to związek z „ugruntowanym” negatywnym stosunkiem do osoby obwinionego. W ocenie opiniującego takie predyspozycje osobowościowe badanej skłaniają do twierdzenia, iż ww. jest źródłem informacji o istotnie zmniejszonej wiarygodności. Podobne stanowisko opiniujący zajął w odniesieniu do świadka D. K.. Badanie psychologiczne wykazało, że ww. świadek wykazuje wzmoczoną podatność na wpływy osób dla niego znaczących - w przedmiotowej sprawie jest nią jego matka U. K. (1). Z tego powodu biegły uznał, że świadek ten jest również źródłem informacji o istotnie zmniejszonej wiarygodności.

Poprzestając na opiniach psychologicznych należałoby nie dać wiary zeznaniom ww. osób, niemniej jednak w obliczu sprawy karnej II K 627/13 Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim dotyczącej znieważenia przez U. K. (2) obwinionego G. K. (1), zeznania te zostały zweryfikowane z pozytywnym dla wymienionej skutkiem. Znamienne pozostaje to, że U. K. (1) w powyższej sprawie nie kwestionowała faktu znieważenia obwinionego. W wyjaśnieniach złożonych w tym zakresie twierdziła, że ubliżała obwinionemu właśnie dlatego, że ten pomimo jej żądań nie zwrócił jej dokumentów i zdjęć, które to przekazała mu w związku ze sprawą wnuczka. Należy zauważyć, że końcowe wnioski biegłego poczynione zostały jedynie w płaszczyźnie specjalistycznej a do Sądu należy skonfrontowanie ich z pozostałym materiałem dowodowym - na co zwracał uwagę opiniujący. Temu wymogowi niewątpliwie sprostał Sąd pierwszej instancji. Trafnie odniósł się do wskazanej sprawy karnej zwracając uwagę, że U. K. (1) miała powody, żeby nazwać obwinionego złodziejem. Tak więc Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy doszedł do wniosku o prawdziwości zeznań U. K. (1) i wspierających ich treść zeznań świadków D. K. i M. K..

W tym kontekście wersja obwinionego jakoby U. K. (1) po przekazaniu mu dokumentów i zdjęć nigdy nie żądała ich zwrotu nie mogła spotkać się z aprobatą. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił, że wyjaśnienia ww. w tym zakresie mogą być uznane jedynie za przyjętą przez niego linię obrony.

Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu meriti, że ujawnione i poddane weryfikacji dowody, dostarczyły niewątpliwie podstaw do przypisania G. K. (1) wykroczeń z art. 126 § 1 kw a kluczowe znaczenie dla ustalenia rzeczywistego stanu sprawy, dającego możliwość przepisania obwinionemu popełnienia przedmiotowych czynów, miały akta sprawy karnej II K 627/13 Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim.

Sąd Rejonowy postąpił właściwie wymierzając obwinionemu karę nagany. Należy mieć na względzie, iż społeczna szkodliwość czynów przypisanych obwinionemu nie jest znaczna, a poza tym popełnione przez niego wykroczenia stanowiły jedynie incydent w jego dotychczasowym nienagannym życiu. Należy przy tym również podkreślić, że obwiniony zwrócił większość dokumentów stanowiących przedmiot czynów mu przypisanych.

Zdaniem Sądu odwoławczego kara nagany jest wystarczająca do wdrożenia obwinionego do przestrzegania porządku prawnego i zasad współżycia społecznego.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając wniesione apelacje za bezzasadne.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu G. K. (1) i oskarżycielce posiłkowej U. K. (1) za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 461).

Względy słuszności przemawiały za zwolnieniem obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie pierwszoinstancyjne, a w ślad za tym również za postępowanie odwoławcze. Zważyć należy, iż obwiniony znajduje się w trudnej sytuacji finansowej. Okoliczność tę należy wykazać podczas ubiegania się o przyznanie mu obrońcy z urzędu, który to defacto z tego właśnie powodu został mu wyznaczony.

Ze względu na ciężką sytuację materialną Sąd Okręgowy zwolnił również oskarżycielkę posiłkową od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.